

והם שרים עֲמֻנוֹאֵל עֲמֻנוֹאֵל

בדותן, אלבאמה

אֲנִי שָׁבוּז בְּכַנְסִיָּה בְּאַלְבָּאמָה
וְהֵם שָׁרִים עֲמֻנוֹאֵל עֲמֻנוֹאֵל
אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתָם עֲמֻנוֹלָמָה
עֲמֻנוֹמָה עֲמֻנוֹאִיךָ אֲנִי שׁוֹאֵל

אָמְרוּ אֵלַי אַחִיךָ בְּדֹתָן
וְעַד לְכֹאֵן הִגַּעְתִּי וְאֵינֶנִּי
קוֹרִים בְּשֵׁם לְקַח בְּשֵׁם נִתָּן
הַשֵּׁם יִשְׁנֶה אֶךָ מִי יִגִּיד הַנֶּנִּי

שׁוֹתֵק צָרָצֵר
אֵין לִילָה מְזֻמָּר
הָרוּחַ סָר
חוֹלֵם לוֹ הַגּוֹאֵל
צִלְחַת שֶׁל מָרָק אֲנִי אוֹמֵר
וְהֵם שָׁרִים עֲמֻנוֹאֵל עֲמֻנוֹאֵל

הייתי מתהלך שעות בתוך כתות ריקות, בורח לשדות ומדבר עם אלהים, ואם הוא לא היה, היה המאבטח, שקרא לי במפת ארצות הברית. ולא הרגיו אותו תרעמת ההורים וגבה השכר וצהרי היום, אלא דבר אחר. והוא שסקרמנטו הבירה של קליפורניה. שלא אל-אי, לא פריסקו, לא דיגו, ולא העיר שבה משל קלינט איסטווד, אף לא אחת מהן מצאוה ראויה להיות בירה. דוקא החור-תחת, תמחלו לי, סקרמנטו.

והוא הרחיב דבור על כל בירה בלתי סבירה
 כי זה הטריף אותו, גם קנברה, גם אנקרה,
 איזה דבר זה, אשכרה. בהתחשב בקושטא.
 הוא לא יכול היה לומר, זה חרטא
 איך יתכן שסקרמנטו עיר בירה ואנכי פה במקום הזה אתה, אוהו באטלס כרטא
 מכתם מדים נדה של בת-מצוה,
 שיש הרבה גדולים
 ויש המון קטנים שהם לא כלום
 ויש מעט קטנים שהם דבר – אבל לא הוא.
 הוא לא יכול היה לשאת את זה.

וגם היה לי נהג שעשיתי לי כסא באמצע הכתה,
 וכך קראתי לו: כסא קרבן.
 לשם זמנתי בריונים של הכתה,
 וכך אמרתי: עשו בי כל מה שאתם רוצים,
 אני רוצה להיות חסין לצער. הם לא הרביצו לי חזק
 אך באותו הרגע הכסא היה הכל, הכל היה סביבי,
 הייתי כה קטן אבל הכל הביטו בי. ואף על פי שלא היה כזה עוד רגע,
 עדין הבירה הייתה בסקרמנטו.